

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/67/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318011011
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2318011011.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci proti obžalovanému W. W., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 04.11.2019 pod sp. zn. 31T/109/2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23.07.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného W. W., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 04.11.2019 pod sp. zn. 31T/109/2018 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Galanta zo dňa 06.02.2020 pod sp. zn. 31T/109/2018 bol obžalovaný W. W., uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 29.08.2017 v čase okolo 10:45 hod. viedol ako vodič osobné motorové vozidlo zn. Mercedes Benz, EČV: NR-800IM, po ceste 1/62 v meste Sereď zo smeru od OD Progress po ulici M. R. Štefánika pri farskom kostole sv. Jána Krstiteľa a vykonával odbočovanie vľavo na vedľajšiu cestu do ulice Námestie republiky, pričom sa dostatočne nevenoval vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, následkom čoho vytvoril náhlu prekážku motocyklistovi V. Q., ktorý viedol motocykel zn. Yamaha, EČV: GA-157AF, rovno po hlavnej ceste po ulici M. R. Štefánika zo smeru od predajne potravín LIDL, čím ohrozil motocyklistu, lebo ho prinútil k intenzívnemu brzdeniu a následnému pádu z motocyklu - vyvolal na vozovke kolíznú situáciu, následkom čoho došlo k zrážke motocyklu s vozidlom, motocyklista V. Q. utrpel ťažké zranenia - odierku pravého predlaktia veľkosti 20 cm, suprabazálnu viacúlomkovú zlomeninu dislokovanú I. záprstnej kosti na ľavej ruke s posunom lomných plôch, zlomeninu bázy distálneho článku palca na ľavej ruke s posunom lomnej plochy, zlomeninu V. predpriehlavkovej kosti vpravo, otvorenú viacpočetnú vnútrokĺbovú zlomeninu oboch hrboľov píšťaly, viacpočetnú zlomeninu hornej časti ihlice vpravo s posunom úlomkov, zlomeninu tela IV. predpriehlavkovej kosti na pravej nohe s posunom lomných plôch viacúlomkovú, pričom V. Q. je práceneschopný od 29.08.2017 až doposiaľ, v dôsledku čoho je závažne obmedzený na obvyklom spôsobe života, čím obvinený svojím konaním porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, a to závažnejším spôsobom podľa § 137 ods. 2 písm. c), písm. h) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov.

Za to mu súd prvého stupňa podľa § 157 odsek 2 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok a 3 (tri) mesiace, ktorý mu následne v zmysle § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu podmienenečného odsúdenia v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu súd uložil i trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze vedenia motorových vozidiel v cestnej premávke v trvaní 1 (jeden) rok a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku zároveň uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodeným:

- Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., IČO: 35 937 874, sídlo Panónska cesta 2, Bratislava, škodu vo výške 3 286,90 Eur.
- Sociálna poisťovňa, IČO: 30 807 484, sídlo ul. 29. augusta 8 a 10, Bratislava, škodu vo výške 4030,60 Eur.
- V. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt V. XXXX/XX, W., škodu vo výške 2238,41 €.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd odkázal poškodeného V. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt V. XXXX/XX, W., so zvýškom jeho nároku na náhradu škody na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 267-270 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný.

V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu (v rozsahu č.l. 276-279), namietal správnosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako i konanie, ktoré rozsudku predchádzalo. V úvodnej časti odvolania veľmi podrobne rozvádzal najmä argumenty týkajúce sa nedostatočných skutkových zistení súdu prvého stupňa poukazujúc predovšetkým na absenciu znaleckého dokazovania, ktoré bolo nevyhnutné pre náležité zistenie skutkového stavu veci vykonať. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní poprel, že by predmetnú nehodu zavinil on, resp. že by poškodenému vytvoril náhlu prekážku, bol to poškodený ktorý potvrdil, že po odbočovaní mercedesu zrýchlil, nakoľko si myslel, že má priestor, aby prešiel, pričom sa malo jednať o normálny plynulý rozbeh. Technika jazdy poškodeného a jeho rýchlosť nebola na hlavnom pojednávaní žiadnym spôsobom skúmaná, pričom bolo potrebné pribrať znalca z odboru cestnej dopravy, ktorý by objasnil, či vytvoril poškodenému náhlu prekážku a teda či naplnil skutkovú podstatu žalovanej trestnej činnosti najmä vzhľadom na rozpornosť výpovedí obžalovaného a poškodeného na hlavnom pojednávaní. Z tohto dôvodu preto namietal aj postup súdu, ktorý odmietol jeho návrh na doplnenie dokazovania pribratím znalca z dôvodu oneskoreného podania takéhoto návrhu v zmysle § 240 ods.3 Tr. por. Taktiež namietal výrok o treste, ktorý trest (resp. tresty) považoval za neprimerane prísne aj s poukazom na to, že súd mal pri hodnotení pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností priznať i poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., a nebrať do úvahy priestupky menšej závažnosti na ktoré poukazoval vo svojom rozhodnutí. Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, v danom smere namietal, že nakoľko mal predmetné vozidlo len v prenájme, mal by za škodu zodpovedať prevádzkovateľ vozidla, resp. vlastníka a to v zmysle judikatúry civilných súdov. Z tohto dôvodu preto žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu I. stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, resp. aby ho spod obžaloby oslobodil.

Okresný prokurátor ani poškodení odvolanie nepodali.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu (ktoré súd vykonal so súhlasom obžalovaného v jeho neprítomnosti postupom podľa § 293 ods.7 Tr. por.) obhajca obžalovaného zotrval na písomných dôvodoch odvolania s poukazom na jeho špecifiká s tým, žiadal obžalovaného spod obžaloby oslobodiť, prípadne zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie.

Splnomocnenec poškodeného na verejnom zasadnutí navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť s tým, že zotrávajú na uplatnenej škode v rámci trestného konania.

Krajský prokurátor na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu rovnako navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd, na základe riadne a včas podaného odvolania, na to oprávnenou osobou, podľa § 317 odsek I Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní (a to aj po zopakovaní celého dokazovania v zmysle uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/23/2019 zo dňa 12.09.2019) vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu veci nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaného na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods.12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods.1 Trestného poriadku jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Odvolací súd poukazuje na to, že v dvojestupňovom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne, skutkové a právne závery súdu prvého stupňa vo vzťahu k odvolaním napadnutým výrokom pokiaľ ide o každý argument. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia totižto nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. (napr. R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu).

Krajský súd s prihliadnutím na obhajobné námietky obžalovaného považuje za potrebné iba doplniť, že vykonaným dokazovaním bola vina obžalovaného W. W. bezpečne a spoľahlivo preukázaná, pretože vo veci bola produkovaná reťaz usvedčujúcich dôkazov voči nemu, ktoré dovoľujú ustáliť jediný opodstatnený záver a to, že dňa 29.08.2017 v čase okolo 10:45 hod. viedol ako vodič osobné motorové vozidlo zn. Mercedes Benz, EČV: NR-800IM, po ceste 1/62 v meste Sereď zo smeru od OD Progress po ulici M. R. Štefánika pri farskom kostole sv. Jána Krstiteľa a vykonával odbočovanie vľavo na vedľajšiu cestu do ulice Námestie republiky, pričom sa dostatočne nevenoval vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke, následkom čoho vytvoril náhlu prekážku motocyklistovi V. Q., ktorý viedol motocykel zn. Yamaha, EČV: GA-157AF, rovno po hlavnej ceste po ulici M. R. Štefánika zo smeru od predajne potravín LIDL, čím ohrozil motocyklistu, lebo ho prinútil k intenzívnemu brzdeniu a následnému pádu z motocyklu - vyvolal na vozovke kolíznú situáciu, následkom čoho došlo k zrážke motocyklu s vozidlom, motocyklista V. Q. utrpel ťažké zranenia, čím svojím konaním porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, a to závažnejším spôsobom podľa § 137 ods. 2 písm. c), písm. h) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov.

Skutkový stav veci pred súdom prvého stupňa bol ustálený pritom nie len na podklade výsluchu obžalovaného a poškodeného, ktorí mohli sledovať nehodový dej, ale aj na základe listinných dôkazov vo forme zápisnice o obhliadke miesta dopravnej nehody ODI v Galante, fotodokumentáciou z miesta cestnej dopravnej nehody a tiež znaleckým skúmaním vzniknutých zranení znalcom z odboru zdravotníctvo.

Súdu prvého stupňa, vzhľadom na rozsah vykonaného dokazovania, keď zisťovanie skutkového stavu veci bolo vykonané posúdením nehodového deja vyhodnotením vyššie uvedených dôkazov aj napriek zamietnutiu návrhu obžalovaného na pribratie znalca z odboru cestnej dopravy, nie je možné vytknúť žiadne pochybenie ohľadne skutkových zistení, z ktorých vychádzal pri svojom rozhodovaní.

Odvolací súd považuje za nutné predovšetkým zdôrazniť, že obhajoba obžalovaného (ktorou argumentoval až v priebehu hlavného pojednávania) bola overovaná nielen výsluchom poškodeného, ale aj listinnými dôkazmi, ktoré tvoria obsah spisového materiálu.

Tak, ako uvádza i okresný súd v napadnutom rozsudku, svedok a poškodený V. Q. od začiatku trestného konania konzistentným, nemenným spôsobom vypovedal tak, že nehoda sa stala v Seredi na hlavnej ceste, kadiaľ išiel na motocykli a pri kostole mu cestu skrížil protiúdiaci Mercedes, ktorý odbočoval doľava. Najprv, ako sa blížil toto odbočovanie prerušil, no potom mu náhle skrížil obžalovaný cestu. Reflexne zabrzdil prednou brzdou, spadol aj s motorkou na zem a došlo ku kolízii. Pred ním neboli žiadne vozidlá ani cez prechod nikto neprechádzal, s motorkou spadol asi v strede križovatky, zvyšok sa došúchal. Pre skutkom nezrýchľoval, práve naopak zvolňoval a brzdil motorom, keďže šiel do križovatky a vyzeralo to, že obžalovaný bude odbáčať, no potom zastal, tak si myslel, že ho vidí, tak pridal. Mohol ísť 30 - 40 km/h.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní na rozdiel od prípravného konania uviedol, že v kritickom čase odbočoval z hlavnej cesty doľava na vedľajšiu cestu, poškodeného registroval a bol ešte ďaleko pred ním, za prechodom pre chodcov cez ktorý prechádzali ľudia. Ako vykonával odbočovanie a bol už na vedľajšej ceste, poškodený do neho narazil. Nevie, ako sa mohol tak rýchlo dostať k nemu, musel veľmi prudko zrýchliť, určite nešiel predpísaných 50 km/h a asi pred ním dostal šmyk, pričom narazil predným kolesom do zadnej časti jeho auta. Vtedy už bol skoro celým autom na vedľajšej ceste, išiel pomaly a dával pozor. Pred odbočením dal smerovku a autom zašiel k ľavej strane cesty, aby ho rovno idúce autá mohli obísť. Predpokladal, že motorka poškodeného bude spomaľovať, keďže bol pred ňou ešte prechod pre chodcov, no ona musela zrýchliť. Náraz nevidel, iba počul šuchnutie o auto, ako by niekto kopol do dverí. Pri odbáčaní išiel pomaly, možno 15 - 20 km/h. Pri svojom prvom výsluchu na polícii nevedel presne, o čo sa jedná, mnohému nerozumel a jeho otcovi nedovolili byť pri výsluchu s ním, nakoniec povedal, že všetko v zápisnici súhlasí. Auto užíval pred nehodou asi 2 mesiace, pred poškodeným išlo ešte jedno auto, preto pri odbočovaní zastal aby prešlo, no poškodeného videl až ďalej. Po náraze už s autom nehýbal, oproti šli policajti tak tí hneď zastavili.

V prípravnom konaní obžalovaný uviedol, že v kritickom čase a mieste chcel ísť na futbalový štadión, keď pri odbočovaní manévri svojou neopatrnosťou, resp. nepozornosťou vytvoril protiúdiacemu motocyklistovi idúcemu po hlavnej ceste náhlu prekážku, v čoho dôsledku mu pri odbočovaní vľavo narazil s motocyklom do pravej bočnej strany vozidla. Pri nehode motocyklista spadol a utrpel zranenia.

Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že podľa dlhodobou ustálenej súdnej praxe v podobných prípadoch všeobecne platí, že vodič vozidla, ktorý má prednosť v jazde, nie je povinný meniť smer alebo rýchlosť jazdy, pokiaľ nič nenasvedčuje tomu, že by hrozil stret s vozidlom, ktorého vodič je povinný dať mu prednosť v jazde. Túto povinnosť a v nadväznosti na to aj povinnosť zabrániť stretu vozidla má vodič iba vtedy, keď včas a na dostatočnú vzdialenosť zistí, že vodič vozidla, ktorý mu má dať prednosť v jazde, svoju povinnosť nespĺnil, resp. že si počína tak, že je zrejmé, že ju nespĺní.

Ak vodič reaguje nesprávne na nebezpečnú situáciu, ktorú vyvolal iný účastník cestnej premávky porušením jej pravidiel, a v dôsledku toho nezabráni dopravnej nehode, hoci pri správnej reakcii bolo možné nehode predísť, možno ho robiť za nehodu zodpovedným iba potiaľ, pokiaľ mu za voľbu nesprávneho riešenia vzniknutej situácie možno pričítať zavinenie.

V posudzovanej veci by preto so zreteľom na už uvedené iba v prípade zistenia, že vodič osobného motorového vozidla Mercedes Benz (obžalovaný) nemal možnosť spozorovať motocykel zn. Yamaha (poškodeného) skôr, než so svojim vozidlom započal odbočovací úkon vľavo z hlavnej cesty a v dôsledku toho nemohol splniť ani povinnosť dať mu prednosť v jazde, bolo možné usudzovať na to, že posudzovanú dopravnú nehodu zaviniel výlučne poškodený tým, žeby jazdil vyššou, ako povolenou rýchlosťou, čo však vzhľadom na v spise zadokumentované a na hlavnom pojednávaní vykonané dôkazy nemožno konštatovať.

V tejto súvislosti ako i v súvislosti s odvolacími námietkami obžalovaného krajský súd v celom rozsahu poukazuje na vyššie uvedené skutkové a právne závery ohľadne viny obžalovaného. V danom prípade nie je možné pričítať žiadnu relevantnú mieru spoluúčasti poškodeného na vzniku dopravnej nehody, nakoľko v danom prípade kolíznú situáciu objektívne vyvolal a zapríčinil výlučne obžalovaný tým, že sa plne nevenoval vedeniu vozidla a nesledoval situáciu v cestnej premávke tak, ako to i sám obžalovaný uvádzal vo svojej výpovedi z prípravného konania dňa 02.12.2017 a ktorá výpoveď plne korešpondovala aj s výpoveďou poškodeného a ostatnými dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný totižto mal jednak možnosť spozorovať na dostatočnú vzdialenosť motocyklistu a tomu prispôbiť, prípadne prehodnotiť aj svoj odbočovací manéver a zároveň, ak by nekrížoval protismer, k nehode by nedošlo, pretože motocyklista by bezpečne prešiel okolo jeho motorového vozidla. Ani odvolací súd preto obhajobe obžalovaného neveril, túto vyhodnotil jednoznačne ako účelovú a prispôbenú

dôkaznej situácii vyplývajúcej z prípravného konania. Je zrejmé, že ťažisko obhajoby bolo preniesť zodpovednosť za spáchaný skutok na poškodeného Q., čo je rovnako možná považovať za čisto účelové s cieľom zbaviť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok na úkor inej osoby.

Obžalovaným navrhované znalecké dokazovanie ani podľa názoru odvolacieho súdu nebolo potrebné vykonať vzhľadom na dostatočne ustálený skutkový stav už doposiaľ vykonanými dôkazmi, pričom by toto ani nezodpovedalo zásade hospodárnosti konania. Je potrebné uviesť, že Ústava Slovenskej republiky v článku 47 ods. 3 garantuje rovnosť účastníkov v konaní pred súdom, pričom pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu, zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody voči protistrane. Tvrdenia obžalovaného, že zostali opomenuté jeho návrhy ohľadne vykonania znaleckého dokazovania, ako vyplýva z obsahu spisu, nezodpovedajú postupu súdu prvého stupňa v konaní (ktorý podrobne vysvetlil, prečo takéto dokazovanie nepovažuje za potrebné), a sú účelové. Podľa názoru odvolacieho súdu, obžalovaný mal možnosť v celom rozsahu obhajovať svoje záujmy v konaní a v prejednávanej veci nebola porušená zásada rovnosti zbraní, keď obžalovanému nebránila žiadna prekážka zaobstarat' si počas celého trestného konania (až do vyhlásenia rozsudku, t.j. počas 2 a pol roka) znalecký posudok na podporu tvrdení, ktorými na rozdiel od prípravného konania argumentoval až na hlavnom pojednávaní.

V súvislosti s ďalšími odvolacími dôvodmi krajský súd poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva ohľadne potreby riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v zmysle ktorej nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania. Súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty, prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nie len odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudok ESĽP Ruiz Torija proti Španielsku z 09. 12. 1994).

Keďže všetky dôkazy preukazujúcu vinu obžalovaného boli vykonané v súlade so zákonom a ani odvolací súd nezistil dôvod týmto neveriť, osvojil si výrok o vine a právnom posúdení skutku z I. stupňového rozsudku v celom rozsahu. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že krajský súd sa nemohol stotožniť s námietkami obžalovaného, že okresný súd sa nevysporiadal so všetkými dôkazmi nevyhnutnými pre uznanie viny, nakoľko dôkazy ktoré vo veci vykonal i podľa názoru krajského súdu v dostatočnej miere postačujú na vyslovenie jednoznačných záverov o vine tak, ako vyplývajú z výsledkov vykonaného dokazovania a v konečnom dôsledku i tým spôsobom, ako sú premietnuté vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Pri preskúvaní výroku o treste krajský súd tiež napokon zistil, že aj tento výrok je správny a zákonný. Súd I. stupňa správne ustálil u obžalovaného absenciu jak poľahčujúcich, tak i priťažujúcich okolností a správne dospel k záveru, že na naplnenie účelu trestu v danom prípade postačuje uloženie výchovného podmieničného trestu, ktorého výšku (pri samej spodnej hranici trestnej sadzby v rozsahu 15-tich mesiacov odňatia slobody) ako aj dĺžku skúšobnej doby (v trvaní 24 mesiacov) za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 18 mesiacov považoval aj krajský súd za správny a zákonný tak z hľadiska druhu trestu ako aj z hľadiska jeho výmery. Takto uložený trest (resp. tresty) tiež zodpovedá základným zásadám ukladania trestov v zmysle § 34 Trestného zákona.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že mu mala byť priznaná i poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák. a teda, že pred spáchaním skutku viedol riadny život, nakoľko nebol doposiaľ súdne trestaný, a spáchaný priestupok bol nízkej intenzity, táto (námietka) nemá svoje opodstatnenie, nakoľko z obsahu spisového materiálu je zistiteľné, že obžalovaný (ktorý vodičské oprávnenie získal len cca 6 mesiacov pred spáchaním predmetného skutku), bol iba veľmi krátko pred spáchaním trestného činu priestupkovo postihnutý za spáchanie priestupku na úseku cestnej za porušenie povinnosti vodiča podľa § 4 ods. 1 písm. a) zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, za čo mu bola uložená bloková pokuta vo výške 50 Eur.

Pre priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák. nestačí iba zistenie, že osoba nebola súdne trestaná, keďže vedenie riadneho života je širšia kategória ako nepáchanie trestnej činnosti (uznesenie NS SR pod sp. zn. 5Tdo/ 69/2019 zo dňa 15.04.2020).

V konečnom dôsledku nepriznanie tejto poľahčujúcej okolnosti ani nemalo žiadny citeľný vplyv na výšku trestu uloženého obžalovanému napadnutým rozsudkom, nakoľko tento (podmienený trest) mu bol spolu s podmieneným odkladom jeho výkonu (ako i trestom zákazu činnosti) ukladaný pri spodnej hranici trestnej sadzby a boli pri jeho ukladaní dostatočne zohľadňované všetky relevantné skutočnosti (spôsob spáchania skutku, jeho následok, osobu obžalovaného ako i jeho postoj k spáchanej trestnej činnosti) nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie.

Z vykonaného dokazovania tiež vyplýva, že i v rámci tzv. adhézneho konania boli splnené podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody poškodeným len čiastočne, a preto okresný súd správne a zákonným spôsobom rozhodol o uplatnenej škode poškodeným jednak podľa § 287 ods.1 Trestného poriadku a tiež podľa § 288 ods.2 Trestného poriadku (u poškodeného V. Q.), pričom aj tieto výroky majú dostatočný podklad vo vykonanom dokazovaní.

K námietkam obžalovaného ohľadom uplatnenia si škody poškodenými, odvolací súd len uvádza, že ak vznikla poškodenému škoda v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla, má (tento) v súlade so zákonom priamy nárok na náhradu škody na uplatnenie si svojich majetkových práv zo škodovej udalosti tak voči škodcovi (v danom prípade obžalovanému), ako i proti poisťovateľovi (resp. SKP ktorá spravuje poisťný garančný fond), príp. voči obojom naraz, a preto námietka obžalovaného aj v tomto smere je nedôvodná.

Pretože krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie resp. zmenu napadnutého rozsudku, odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.